

มีเพียงหลับกับตื่น

ที่บางส่วนของเยอรมัน ออสเตรีย สโลวีเนีย

19 เม.ย. – 1 พ.ค. 58

โดย

พล.อ.ต.หญิง กาญจนา เชื้อทอง

มีเพียงหลับกับตื่น

กลับจากพักผ่อนกับท่านอาจารย์ที่ยุโรปหลายวันแล้วค่ะ ไม่ได้รายงานข่าวสด เพราะ wifi ไม่สะดวก ผิดคาดมาก ที่คิดว่าประเทศที่เจริญทางเทคโนโลยีอย่างยุโรป จะมี wifi ให้ใช้อย่างสะดวกง่ายดาย ท่านผู้รู้ทางการทหารบอกว่า คงเป็นความจริงที่ไม่ต้องการให้ข่าวสารแพร่กระจายออกนอกประเทศรวดเร็วเกินไป ความจริงเรื่อง wifi ยังไม่สำคัญเท่ากับความอ่อนเพลียจากการเดินทางทุกวัน อากาศก็หนาวเย็น และเวลาที่ต่างกัน ทำให้่วงนอนเร็วกว่าปกติที่เร็วอยู่แล้ว ทำให้ไม่ได้ทำหน้าที่ผู้รายงานข่าวของ มศพ. อย่างเคย คงไม่ถูกปลดออกนะคะ ขอความเห็นใจจากสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ด้วยค่ะ

ท่านอาจารย์อายุเกือบ 90 ท่านยังแข็งแรงสดใส พร้อมสนทนาธรรมทุกครั้งที่อยู่พร้อมหน้ามีแต่พวกเราที่หลบหายไปแอบนอนหลับ หรือบางท่านก็แอบไปเที่ยวชมบ้านเมือง ซ้อมปิ้งตามอรัญญิกที่สะสมมา (สำหรับเราสะสมทุกอย่างที่ควรขัดเกลา) คิดว่าจะไปช่วยดูแลท่านกลายเป็นท่านกลับมาคอยห่วงใยพวกเราที่เจ็บไข้ได้ป่วยเสียเอง มีแต่คุณแก้วตา อเนกพุฒิและคุณสุกัญญา เพื่อนชอบ พยาบาลอาชีพ ที่ช่วยดูแลท่านอาจารย์ พี่จืด และผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดตลอดการเดินทาง ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทั้ง 2 ท่านด้วยค่ะ

คอยเรียนถามท่านอาจารย์บ่อยๆ ถึงการเดินทาง ท่านตอบว่า มีแต่หลับกับตื่นเท่านั้นเองตอนแรกคิดอย่างตื้นๆ ว่า ตลอดชีวิตก็มีแต่ขณะหลับเมื่อไม่รู้อะไรเลย ไม่เห็นวิวิธทัศน์ที่สวยงาม ไม่ได้สัมผัสอากาศบริสุทธิ์ หนาวเย็น เป็นภวังคจิต และเป็นวิถิจิต เมื่อตื่นขึ้นเห็นได้ยิน คิดถึงสิ่งที่เห็น ที่ได้ยิน แล้วก็หลับไปอีก ถ้าคิดได้อย่างนี้อยู่ที่ไหนๆ ก็เหมือนกันแต่เพราะยังคิดไม่ได้ จึงต้องเสียเวลา เสียเงินไปพักผ่อนไกลครึ่งโลก เพื่อให้ตาได้เห็นสิ่งแปลกๆ สวยงาม ภายได้กระทบสัมผัสอากาศเย็น ที่คิดว่าจะสบายกว่าอากาศร้อนของบ้านเรา

แต่เมื่อคิดไปคิดมาหลายรอบ และสังเกตความแจ่มใสของท่านอาจารย์ที่ปรากฏให้เห็นแจ่มชัด ก็คิดได้ว่า ที่ท่านอาจารย์พูดต้องลึกซึ้งกว่านั้นแน่นอน ท่านเคย

บรรยายว่า ความจริงปुरुชนผู้ยังไม่ได้สดับจนเข้าใจพระธรรม จนสามารถรู้ลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏขณะนี้ ยังเป็นผู้หลับอยู่ตลอดเวลาในสังสารวัฏ เพราะไม่ได้ตื่นขึ้นมารู้สิ่งที่กำลังปรากฏเดี๋ยวนี้ตามความเป็นจริงว่า เป็นเพียงสิ่งที่มีจริงชั่วขณะ เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัยแล้วก็ดับไปไม่กลับมาอีกเลย จึงไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ท่านอาจารย์บอกว่า ถ้ายังไม่รู้เดี๋ยวนี้ ก็ยังไม่ใช่การอบรมเจริญปัญญา สำหรับท่านอาจารย์นั้น มีแต่ต้นกับหลัก คือ มีขณะที่ระลึกถึงลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏเดี๋ยวนี้ และขณะที่ไม่ระลึกถึงนั่นเอง

กราบอนุโมทนาท่านอาจารย์สำหรับกุศลจิตที่ยิ่งใหญ่ของท่าน เมื่อศึกษาเข้าใจแล้ว ก็นำมาเผยแผ่ปลุกให้ผู้ที่ยังหลับใหลได้มีโอกาสตื่นขึ้นด้วย แม้จะหลับลึก ปลุกยากอย่างไรก็ตาม ท่านก็ไม่ท้อแท้ถอยใจเลย ยังคงบรรยายธรรมะต่อไป แม้จะต้องพูดซ้ำๆ บ่อยๆ เนื่องจากอย่างไม่ว่าจะปลุกให้ตื่นได้ เมื่อไรก็ตาม

ดังนั้นสำหรับปुरुชนผู้ยังไม่ได้อบรมเจริญปัญญาเช่นเรา การเดินทางครั้งนี้จึงเหมือนหลับตลอดทาง เพียงแต่หลับแบบฝันหรือไม่ฝัน ถ้าไม่ฝันก็คือไม่รู้ว่ามีอะไรปรากฏทางตาทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจบ้าง และฝัน คือ คิดนึก ต่อจากสิ่งปรากฏให้เห็นได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส รู้ สิ่งทีกระทบสัมผัส เป็นเรื่องราวต่างๆมากมาย โดยไม่รู้ความจริงว่าเป็นสิ่งที่เพียงปรากฏให้จิตรู้เท่านั้น สิ่งที่จะนำมาเล่าต่อไปนี้จะมีความฝันในการหลับที่ยังไม่รู้ลักษณะของสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏเดี๋ยวนี้ มีบางขณะเป็นกุศลขั้นคิดพิจารณาบ้าง แต่ก็น้อยเหลือเกิน

เมือง Fussen

หมู่ที่สี่พจรงเท้า ต้องออกเดินทางไกลจากบ้านอยู่เรื่อยๆ เพิ่งกลับจากชมซากุระบานที่ญี่ปุ่นเกือบ 2 อาทิตย์ ถึงเวลาเปิดอากาศร้อนจัดที่บ้านพอดี ก็ได้เวลานัดหมายกับคุณหนูอัญญมณี มัลลิกะมาส และสหายธรรมรวม 10 คน เรียนเชิญท่านอาจารย์และพี่จืด หลบความร้อนที่กรุงเทพ ไปพักผ่อนที่เยอรมัน ออสเตเรีย สโลวีเนีย ตั้งแต่วันที่ 19 เม.ย. 58 – 1พ.ค. 58 คุณหนู อัญญมณี เป็นนักเขียน (ทั้งเรื่องธรรมะ เช่น กรรม คำตอบของชีวิต และเรื่องอื่นๆ) และนักท่องเที่ยว เธอและสามี คุณสาธิต โปรด

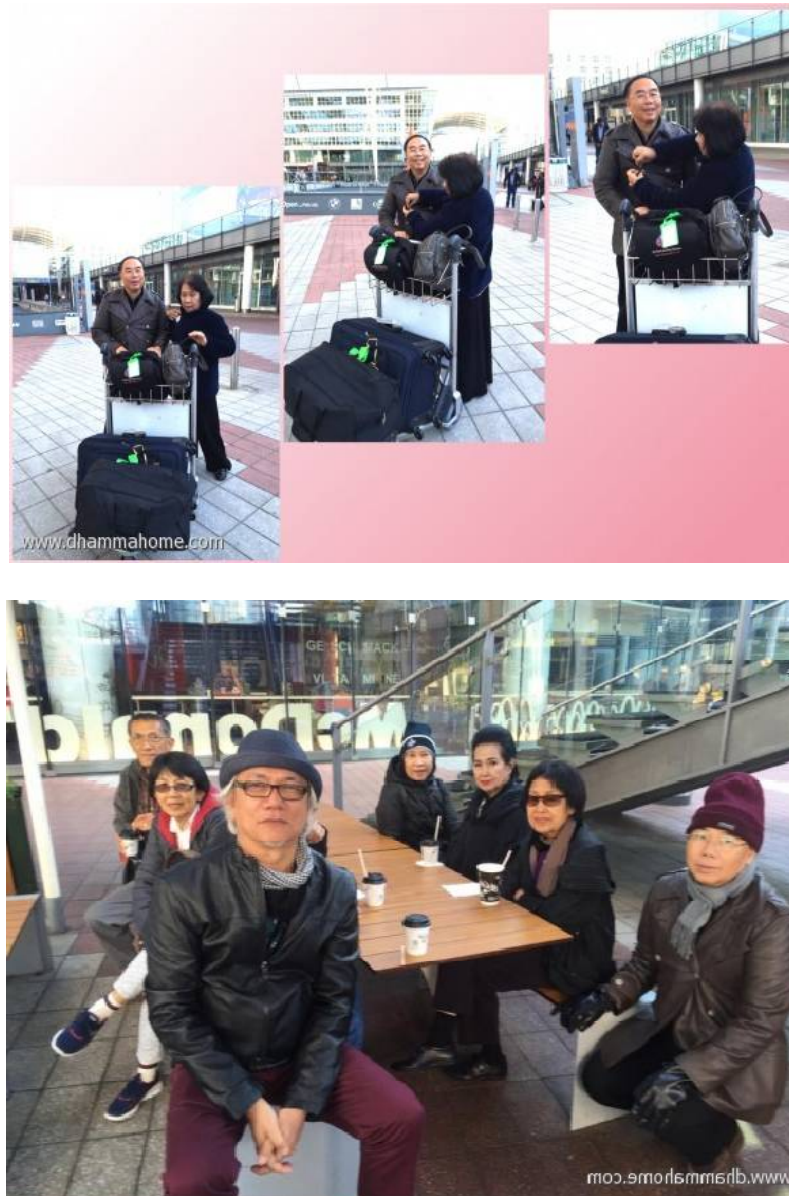
ปรานการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศด้วยตัวเอง โดยเช่ารถขับไปเรื่อยๆ พบที่ไหนสวยก็แวะพัก ถ้าสวยมากก็พักนานหน่อย ท่านทั้งสองไปมาหลายประเทศ พบที่ไหนสวยประทับใจ ก็ตั้งใจจะเรียนเชิญท่านอาจารย์และพี่จี๊ดไปพักผ่อน เหมือนลูกศิษย์ทั้งหลาย คราวนี้เธอประทับใจ 3 ประเทศ จึงหาเวลาที่เหมาะสมสำหรับการพักผ่อน และเรียนเชิญท่านอาจารย์ สำหรับเรานั้นอยากไปท่องเที่ยวแบบนี้มานาน คือ เช่ารถขับกันเอง เลือกสถานที่ท่องเที่ยว โรงแรม อาหารเอง (จริงๆ คุณหนูและสามี คุณสาธิตทำกันเองทั้งหมดพวกเราเพียงอาศัยใบอนุญาตไปด้วยเท่านั้นเอง) ถ้าไม่ได้อาศัยท่านทั้งสอง คงไม่มีใครชวนไปด้วย เพราะขับรถก็ไม่ได้ ดูแผนที่ก็ไม่ใช่ พูดภาษาเยอรมันก็ไม่ได้ แถมสุขภาพยังไม่ค่อยแข็งแรง คอยจะว่างอยู่เรื่อย

พวกเราบินจากเมืองไทยเวลาเกือบตีหนึ่ง ของวันอาทิตย์ที่ 19 เม.ย. ทำให้เกือบตกเครื่องบิน เพราะคิดว่าเป็นตีหนึ่งของคืนวันจันทร์ โชคดีที่ได้คุยกันก่อน จึงกลับตัวหันมาพบกับท่านอาจารย์และคณะตอน 21.30 น. นั้งหลับๆ ตื่นๆ มาเกือบ 10 ชั่วโมงถึงสนามบินมิวนิค เวลา 7.05 น. พบคนไทยมาท่องเที่ยวเยอะมากมาย รวมทั้งสาวไทยที่แต่งงานกับชาวเยอรมันด้วย แต่ละคนล้วนแต่มีอัธยาศัยดี เป็นมิตรและพร้อมช่วยเหลือช่วงเวลาที่พบบันก็ประทับใจ เพราะเป็นกุศลที่ทำให้กิจให้จิตเบา สบาย เป็นสุข

อากาศข้างนอกสนามบินหนาวเย็น อุณหภูมิ 1 องศา พวกเรมานั่งรอเวลา
 รับรถเช่า 2 คันที่นี่ มีเวลาเหลือ จึงซื้อเนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ ให้คุณแฉ่น ภริยาของท่าน
 พลเอกสพรั่งปรุงอาหาร เมนูมือเย็นวันแรก คือ ข้าวเหนียว ที่เตรียมมาจากเมืองไทย
 ลาบไก่ ต้มจืดผักกาดขาว ไข่เจียว ออกจากเมืองไทยมาได้วันเดียว รับประทาน
 อาหารในเครื่องบิน 2 มื้อ ก็คิดถึงอาหารไทยเสียแล้ว ความติดข้องให้โทษที่ทำให้
 ยากลำบากในการแสวงหาอย่างนี้เอง แต่ก็ยังไม่เห็นโทษอยู่ดี เพราะร่วมกันแสวงหา
 จนได้ทุกอย่างตามความติดข้องแต่ถ้าไม่ได้เกิดโทษะ จึงจะเห็นโทษ แต่เป็นโทษของ
 โทษะที่ทำให้เดือดร้อน ไม่เป็นสุขซึ่งเห็นง่ายกว่า

ได้รถเช่า 2 คัน สำหรับคุณหนู คุณสาธิต ท่านอาจารย์ และพี่จืด 1 คัน และที่เหลือ อีก 8 คน 1 คัน เมื่อบรรจุกระเป๋าเดินทางก็เต็มแน่น จนต้องใช้เบาะนั่งวางกระเป๋า ขับรถออกนอกเมืองไปจุดหมายแรกตามคำสั่งของ GPS ซึ่งรายงานเส้นทางด้วยภาษาไทย แม้บางครั้งจะทำให้ขับวนไปมาหลายรอบ เพราะจีพีเอสไม่รู้ว่ ถนนบางเส้นอนุญาตให้เฉพาะรถที่ติดบัตรผ่านเท่านั้น พอถึงทางเข้ามีเจ้าหน้าที่ห้ามไม่ให้รถเข้า ต้องเชื่อเจ้าหน้าที่ ถอยหลังกลับ จีพีเอสก็อึดิ่ง บอกทางซ้ำอย่างเก่า จนคนหลงทางอย่างเราจำได้ว่า มาทางเก่าอีกแล้ว

แต่ก็ถึงเมือง Fussenที่ตั้งของปราสาทน้อยสวานส์ไดน์อันเลื่องชื่อ ในความ
วิจิตรสวยงาม และพาไปจนถึงร้านอาหาร Café Maria ริมทะเลสาป รับประทาน
อาหารกลางวันมื้อแรกในเยอรมันที่แสนอร่อยจนได้

รถเล่นออกจากเมืองไปสู่ชนบท เห็นทุ่งหญ้าเขียวขจี ภูเขาสูงที่ยอดปกคลุม
ด้วยหิมะเห็นเมืองสวยสี่สั้ม ที่เรียกว่า ฟิชเซ่น เราจะพักที่นี่ 3 คืน ที่พักอยู่นอกเมือง

ตั้งอยู่ริมทะเลสาบสีครามสวย เห็นภูเขาหิมะปกคลุม และปราสาทน้อยช้อยู่ไกลๆ พวกเรา 6 คนพักที่โรงแรมริมทะเลสาบเดียวกัน ห่างจากอพาร์ทเมนต์ที่ท่านอาจารย์พักประมาณ 500 เมตร

ตอนแรกคิดว่าจะเดินเล่นไปมา แต่เอาเข้าจริงอย่าหวังว่าจะเดินเล่นเลย แม้แต่จะอยู่นอกบ้านนานๆ ก็ไม่ได้ เพราะอากาศหนาว ยิ่งเย็น ยิ่งหนาว รับประทานอาหารเย็นร่วมกันแล้วก็แยกไปโรงแรมสวยริมทางหลวง เห็นทะเลสาบและปราสาทเช่นกัน มีพนักงานคนเดียว ทำหน้าที่ต้อนรับ มอบกุญแจห้องให้ แล้วพวกเราก็ช่วยตัวเอง เป็นเจ้าของโรงแรมเอง เพราะไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยว ทั้งโรงแรมจึงมีแต่พวกเราพัก เจ้าหน้าที่บอกว่า หลังทุ่มครึ่งถ้าออกไปข้างนอก ต้องนำกุญแจห้องติดตัวไปด้วย เพราะจะล็อคประตูทั้งหน้าและหลังและอาหารเช้าเริ่ม 7.30 น.

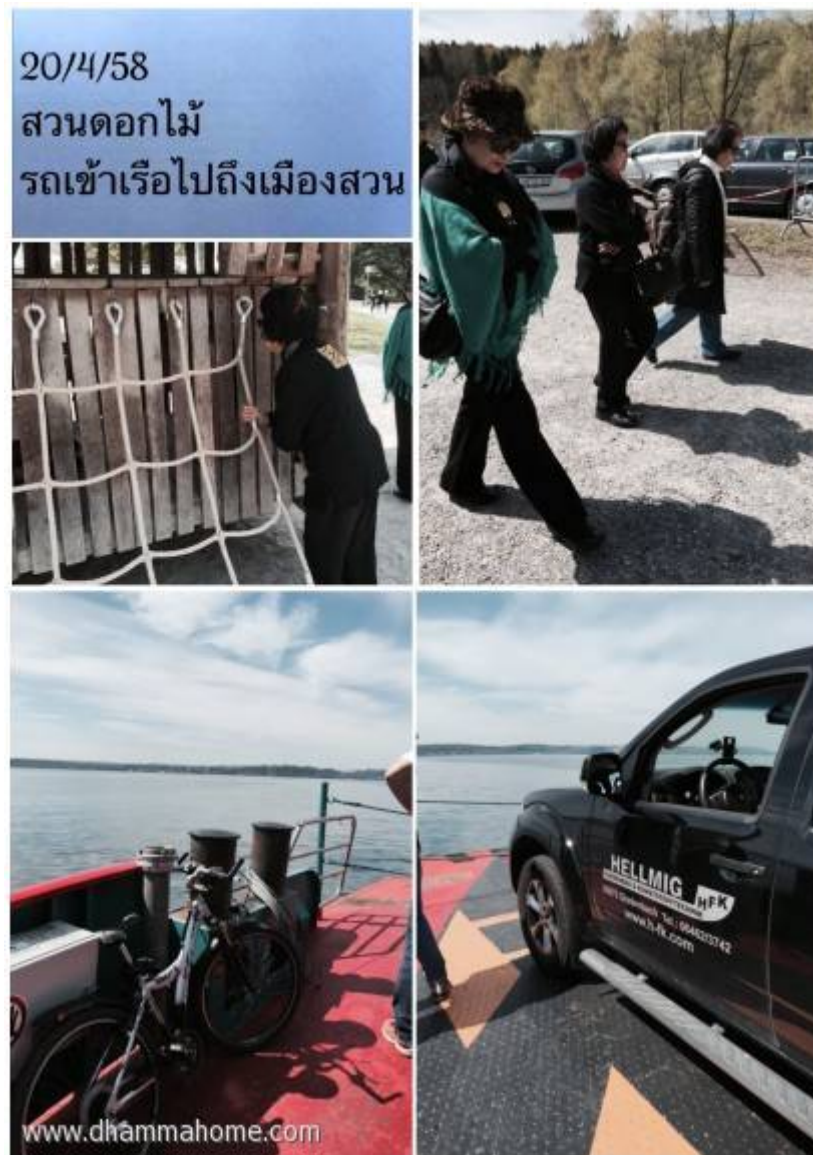

เราตื่นกันแต่เช้าเพราะเวลาช้ากว่าเมืองไทย 5 ชั่วโมง ขึ้นชมกับทิวทัศน์ที่สวยงามจากกระเปาะห้องพัก ภาพที่ปรากฏงดงามราวกับอยู่ในโปสการ์ดที่เคยเห็นในปฏิทินตอนเด็กๆ มองภูเขาที่หิมะสีขาวเปลี่ยนสีไปตามพระอาทิตย์ เนินเขาสูงๆ ต่ำๆ ที่ปกคลุมด้วยหญ้าเขียวมีทิวสนเป็นหย่อมๆ สีเขียวของหญ้า สีครามของทะเลสาบ สีฟ้าใสของท้องฟ้า เมฆสีขาวล้วนแต่สี สีสัน ที่เพียงปรากฏให้เห็นได้เท่านั้น แต่ก็ยังไม่รู้จริงๆ ยังคงยืนมองสีอย่างเพลิดเพลิน แม้อากาศนอกห้องนอนจะหนาวเย็น ก็ทนหนาวเพื่อขึ้นชมกับสีต่อไปจนเริ่มหิว จะลงมาห้องอาหาร ลิฟท์ก็ล็อค ต้องลงทางบันไดหนีไฟ รอเวลา 7.30 น. ลิฟท์จึงจะเริ่มทำงานพร้อมกับพนักงานคนเดิมมาทำอาหารเช้า ที่นี้ใช้คนคุมค่าแรงจริงๆ ยังดีที่เห็นผู้หญิงทำความสะอาดอีกคน

เกาะ Mainau ในทะเลสาบ Konstanz

ใช้เมือง Fussen เป็นศูนย์กลางท่องเที่ยวเยอรมันตอนใต้ หรือแคว้นบาวาเรีย วันที่สองของการเดินทางได้ไปชมสวนดอกไม้แสนสวยที่เกาะ Mainau (ไมเนา) ในทะเลสาบขนาดใหญ่ Konstanz นั่งรถจากที่พักไม่นานก็ถึงท่าเรือเฟอร์รี่ขนาดใหญ่ ขัปรถลงเรือข้ามทะเลสาบไปที่เกาะไมเนาที่เห็นอยู่ไม่ไกลข้างหน้า พบคนเยอรมันใจดีแนะนำให้ลงจากรถเพื่อไปชมทิวทัศน์ของทะเลสาบและเกาะแก่งต่างๆ พวกเรากลัวอากาศหนาวและลมพัดแรงจึงอยากนั่งในรถ เมื่อมีผู้ใจดีมาแนะนำจึงทำตาม และไม่ผิดหวัง ได้เข้าห้องน้ำที่แสนสะอาดในเรือฟรี (ถ้าเข้าตามปั้มน้ำมันหรือร้านค้า ต้อง

หยอดเหรียญ 50 เซ็นต์ ประมาณ 18 บาทและนำบัตรเป็นส่วนลดสำหรับซื้อของในร้านได้ หลายท่านคิดถึงอินเดียที่เข้าห้องน้ำฟรีได้ตลอดเวลา เพียงแต่ต้องกลิ่นลมหายใจบ้าง แต่ก็ดีกว่าต้องกลิ่นปัสสาวะ) และถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลสาบที่ใหญ่มากจนคิดว่าเป็นทะเล

รถขึ้นจากเรือเฟอร์รี่ไปอีกไม่ไกลก็ถึงเกาะไมเนา ต้องลงจากรถแล้วเดินเข้าไปในสวนดอกไม้ พวกเราพักรับประทานอาหารกลางวันแบบปิกนิกบนเก้าอี้ไม้ริมทะเลสาบ มีเบ็ดและหงส์ว่ายอวดความงามประกอบฉาก อาหารกลางวันเป็นผัดหมีโคราช ฝีมือแม่ครัวกิตติมศักดิ์ คุณนายแฉ่น ขอขอบคุณที่ทำอาหารไทยอร่อยๆ ให้ได้ทานเกือบทุกมื้อค่ะ จะไปช่วยทำ ก็เกะกะแก้งก้าง แล้วก็พักคนละที่ด้วย จึงได้แต่เชียร์ว่า คุณนายเป็นแม่บ้านที่สมบูรณ์แบบจริงๆ

สวนดอกไม้สวยสมกับเป็นสวนที่มีชื่อเสียงจริงๆ มีดอกไม้สวยหลากหลายพันธุ์ จัดแต่งไว้อย่างเป็นระเบียบเป็นรูปทรงต่างๆ มีทั้งนกยูง เป็ด ตั้งแต่ทางเข้า พวกเราวิ่งไปถ่ายภาพกันใหญ่ คุณนายแอนด์ที่เคยไปมาแล้ว บอกว่าอย่าเพิ่งตื่นตื่น นี่เป็นแค่น้ำจิ้ม ต้องเดินเข้าไปอีกไกล รอบๆ ทะเลสาบเป็นดงดอกแดฟโฟดิลขนาดใหญ่ หมายถึงว่าก่อนกลับจะแวะชมเพราะต้องเดินเข้าไปข้างในก่อนด้วยเวลาจำกัด ไม่อยากกลับโรงแรมเย็นเกินไป ยิ่งเดินลึกเข้าไปในสวน ดอกไม้ก็ยิ่งสวย แล้วก็ถึงทางที่ต้องขึ้นบันไดไม้ประมาณไม่เกิน 20 ขั้น เพื่อไปชมไฮไลต์ของสวนบนเนินเขาเตี้ยๆ หลายท่านก็เปลี่ยนใจไม่ขึ้นเนิน เพราะดอกไม้ก็คงสวยเหมือนกัน ท่านจึงแวะพักที่ร้านอาหารในสวน เพื่อสนทนาธรรมซึ่งจะมีประโยชน์กว่าเหลือหน่วยกล้าตาย 5 คนที่ยังยืนยันไปชมดอกไม้ที่เหลือให้ตาได้สัมผัสทุกสรรพสิ่งให้ครบถ้วน เพราะคิดว่าคงไม่กลับมาอีกแล้ว ถึงแม้จะกลับมาอีก ก็ไม่เหมือนเดิม ทั้งร่างกายสังขารของตนเอง และทุกสิ่งทุกอย่าง คงเดาออกนะว่า เราเป็น 1 ใน 5 ของผู้ประมาทในการฟังพระธรรม เพราะคิดว่าคุณแก้วตาบันทึกเสียงไว้แล้ว จะเปิดฟังอีกเมื่อไรก็ได้ แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้ฟัง ไม่ต้องสงสัยตนเองเลยว่า ถ้ามีบุญพอได้เกิดบนสวรรค์ คงไม่ไปฟังธรรมที่ศาลาสฐัมมาเน่ คงขอเที่ยวชมความงดงามของสวรรค์ให้ครบถ้วนก่อน แต่ทำอย่างไรได้เมื่อปัญญาขี้เกียจขี้ขลาด ก็ต้องเป็นอย่างนี้ คือเป็นผู้ประมาท ไม่เห็นคุณค่าของการ

เข้าใจธรรมเพิ่มขึ้น แต่ถ้าพอเข้าใจบ้างว่า ทุกขณะเป็นธรรม ที่เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย ไม่ว่าจะเดินชมดอกไม้ หรือนั่งฟังธรรม สถิติก็สามารถเกิดขึ้นระลึกรู้ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลังปรากฏได้ แต่เมื่อยังไม่เข้าใจพอ อยู่ที่ไหน ทำอะไร ก็ไม่สามารถระลึกรู้ได้เช่นนี้ได้ และยังคงทำตามคำสั่งของนายใหญ่ (ความติดข้อง โภคะ) ที่อยากดู อยากชมสิ่งสวยงามๆ และยังคงเป็นทาสที่ซื้อสัตย์จงรักภักดีต่อนายใหญ่ไปอีกนานแสนนาน

บนเนินเขาปลูกดอกทิวลิปสีต่างๆ สวยงามมาก ถ่ายภาพกันไม่หยุด แต่ละมุมแต่ละจุดล้วนสวยงามน่าประทับใจ จากจุดนั้นเห็นทะเลสาบ และอุโมงค์ต้นไม้ที่มีสีส้มของดอกทิวลิปที่ปลูกไว้รอบๆ โคนต้นไม้ วันนั้นมีชาวเยอรมันผู้พิการมาชมสวนกันเป็นคณะใหญ่ เดินสวนทางกัน บางคนนั่งรถเข็น มีพี่เลี้ยงคอยดูแล บางคนก็ใช้ไม้เท้า คิดเองว่า คุณภาพชีวิตของเขาดีนะ ที่รัฐดูแลสวัสดิการแก่ผู้ด้อยโอกาสอย่างทั่วถึง แต่ก็คงช่วยให้ติดข้องในสิ่งที่ไม่เป็นสาระมากขึ้น เพราะไม่รู้ว่า อะไรเป็นสาระ และอะไรไม่เป็นสาระ แม้แต่เราผู้โชคดีที่เกิดในประเทศอันสมควร ได้พบสัตว์บุญ ได้ฟังธรรมของท่าน แต่ก็ยังไม่เข้าใจพอที่จะน้อมประพฤติปฏิบัติตามด้วยการระลึกรู้ขณะเดียวนี้ว่า เป็นธรรม จึงยังไม่ได้อบรมเจริญปัญญาเพื่อละความไม่รู้ ก็ยังไม่ต่างกับเขาเหล่านั้นมากนักที่จะรู้ว่า อะไรเป็นสาระ และอะไรไม่ใช่สาระ จึงพากันมาเที่ยวเดินชมสิ่งไม่เป็นสาระ แทนที่จะนั่งฟังธรรมเพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้น

บนเนินเขายังมีเรือนกระจกปลูกดอกไม้เมืองร้อน ที่เห็นก็เป็นดอกกล้วยไม้เหมือนที่เมืองไทย และมีปราสาทของเจ้าของเกาะ (หรือของใครก็ไม่ทราบ เพราะไม่ได้ศึกษามาก่อน แต่ของใครก็ช่าง บัดนี้มาเป็นสมบัติของตาของเราที่มองเห็นได้ ชื่นชมได้ ติดข้องได้ เกิดกิเลสได้ หรือระลึกรู้ได้ตามกำลังของความเข้าใจ) แล้วยังมีต้นไม้อายุหลายร้อยปีที่ต้องใช้คนโอบกว่าสิบคน (เดาเอาจากขนาด) ได้ต้นก็ยังปลูกดอกไม้หลายชนิด สวยจริงๆ มีป่าไผ่ ต้นชากระออกดอกทั้งต้น และสนามหญ้าเขียวสด มีหนุ่มสาวไปนอนเล่น เราก็อยากลงไปนอนเหมือนกัน เพราะปวดเมื่อยขาที่เดินมานานแล้ว ไม่มีอะไรได้มาเปล่าๆ เมื่ออยากเห็นของสวยงามๆ ก็ต้องแลกด้วยกำลังแข็ง เดินจนมาบรรจบกับคณะสนทนาธรรม เราพูดภาษาไทยเสียงไม่ค่อย จึงมีคนมาเรียกไปนั่งรวมกลุ่ม ได้ดื่มน้ำแร่แสนวิเศษที่ทำให้หายหิวหายเหนื่อยทันที ขออนุโมทนาคุณแก้วตาและคุณสุกัญญาที่จัดเตรียมไว้ให้ผู้กล้าตายทั้ง 5 คนค่ะ

ปราสาทนอยชวานชไตน์

วันนี้ที่ 21 เม.ย.58 พวกเราออกจากบ้านพักสายหน่อยประมาณ 9.30 น. เพราะจะไปเที่ยวปราสาทนอยชวานชไตน์ที่เดินทางเพียงไม่ถึง 10 นาที คุณหนูและคุณสาธิตไปจองตั๋วเข้าชมตั้งแต่เช้ามีด เพราะสายๆคนจะแน่น แค่เข้าคิวรอซื้อตั๋วก็ขาแข็งแล้ว และไปส่งคุณวีระยุทธที่จะชมพิพิธภัณฑ์ที่มีวินิคด้วยรถไฟ เพราะเธอเคยชมปราสาทนอยชวานชไตน์หลายครั้งแล้วต้องขอบคุณคุณหนูและคุณสาธิตที่เสียสละเวลาอันมีค่า เป็นหัวหน้าทัวร์ต้องรับผิดชอบตั้งแต่เมืองไทยจนกลับกรุงเทพ ฯ เป็นกุศลที่ทำให้ยากอย่างยิ่งสำหรับเรา คุณสาธิตต้องขับรถทุกวันคุณหนูเป็นเนวิเกเตอร์และจัดการทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความสะดวกสบายของทุกคนในกลุ่ม ขอให้กุศลนี้เป็นเหตุทำให้เข้าใจพระธรรมมากขึ้นๆ เพื่อกุศลทุกอย่างจะได้เจริญขึ้นด้วยค่ะ(จัดไปคราวหน้าอย่าลืมชวนอีกนะค่ะ)

เมื่อถึงปราสาท พวกเราเลือกนั่งรถม้าขึ้นไปบนเขาแทนการเดินขึ้น หรือนั่งรถบัส เวลาเข้าชมของพวกเรา คือ 11:45 จึงไม่ต้องรีบร้อนนัก ถ่ายภาพปราสาทในมุมต่างๆ จนถึงเวลาเข้าชม ปราสาทชื่อภาษาเยอรมันที่แปลสำหรับคนไทยนี้ มีความหมายว่า หินหงส์ใหม่ (นอยแปลว่า ใหม่ ชวาน แปลว่า หงส์ ชไตน์ แปลว่า หิน) เป็นปราสาทที่ตั้งอยู่ในเทือกเขาแอลป์แถบแคว้นบาวาเรีย ประเทศเยอรมนี สร้างในสมัยพระเจ้าลูทวิกที่ 2 แห่งบาวาเรีย มีอายุประมาณ 140 ปี ออกแบบไม่ใช่สถาปนิก แต่เป็นผู้ออกแบบจากละคร จึงสร้างออกมาเหมือนปราสาทในเทพนิยาย ภายนอกดูเหมือนปราสาทในยุคกลาง แต่ภายในนั้นทันสมัยในยุคนี้มีระบบไฟฟ้า น้ำประปาทั้งน้ำร้อน น้ำเย็นและโทรศัพท์ ปราสาทนอยชวานชไตน์เป็นปราสาทที่ยังสร้างไม่เสร็จ เมื่อพระเจ้าลูทวิกที่ 2 สิ้นพระชนม์ ปราสาทนี้ได้ถูกสร้างไปเพียง 1 ใน 3 ของแผนที่วางไว้ แล้วพระเจ้าลูทวิกที่ 2 เองก็เสด็จมาประทับที่ปราสาทแห่งนี้เพียง 170 วันเท่านั้น หลังจากสิ้นพระชนม์เชื้อสายของพระองค์ได้เปิดให้ประชาชนได้ชื่นชมภายในบางส่วนโดยเก็บค่าเข้าชมเป็นค่าทะนุบำรุงซ่อมแซมและทำรายได้มหาศาลให้กับรัฐในภายหลัง ถ้าเป็นช่วงหน้าร้อนของยุโรปนักท่องเที่ยวจะแน่นขนัด มีทั้งคนเยอรมันเองและนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกที่ต้องการมาชมปราสาทในเทพนิยายแห่งนี้สักครั้งเป็นบุญตา ภายในปราสาทได้ชมห้อง Throne Hall หรือห้องราชบัลลังก์ ดุยงใหญ่อลังการ สีเหลืองทองอร่ามในศิลปะแบบไบแซนไทน์ แต่

ห้องนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์เพราะขาดสิ่งสำคัญที่สุดของห้อง ก็คือบัลลังก์นั่นเอง โคมระย้าที่ตั้งอยู่กลางห้องมีน้ำหนักถึง 900 กิโลกรัม สามารถชักรอกลงมาได้เพื่อทำความสะอาดหรือเปลี่ยนเทียนเล่มใหม่ได้ ที่พื้นห้องประดับเซรามิกเป็นรูป 12 ราศี ไกด์อธิบายว่าพระเจ้าลูทวิชสนใจพระพุทธศาสนาด้วย แต่ในสมัยนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม จึงประดับไว้ที่พื้นห้อง(คงเป็นพระพุทธศานามหายาน) จากนั้นชมห้องบรรทมของพระเจ้าลูทวิชซึ่งสร้างขึ้นในศิลปะแบบโกธิก มีงานแกะสลักไม้อย่างวิจิตรบรรจง ภาพวาดในห้องนี้มาจากอุปรากรเรื่อง Tristan and Isolde ของวากเนอร์ ข้างๆ พระเก้าอี้สีน้ำเงินเป็นโต๊ะสำหรับล้างพระพักตร์ ใช้เทคโนโลยีน้ำประปายุคปัจจุบันให้น้ำไหลผ่านคองส์เงิน ห้องชั้นบนสุดของปราสาท เรียกว่า SingersHall เป็นห้องที่ใช้สำหรับจัดแสดงอุปรากรของวากเนอร์โดยเฉพาะ มีการออกแบบระบบอคูสติกของห้องเป็นอย่างดี และแน่นอนภาพวาดที่ประดับห้องนี้มาจากอุปรากรเรื่อง Parsifal ของวากเนอร์ แต่กษัตริย์ลูทวิชไม่มีโอกาสได้ทอดพระเนตรการแสดงในห้องนี้ เพราะสิ้นพระชนม์เสียก่อน ทั้งหมดนี้ห้ามถ่ายภาพ

ข้อมูลบางส่วนมาจาก เว็บไซต์ WonderfulPackage ขอขอบคุณค่ะ

ชมปราสาทเสร็จก็กลับที่พัก ความจริงมีปราสาทใกล้เคียงที่เป็นของพระราชบิดาของกษัตริย์ลูทวิกที่ 2 สามารถเข้าชมได้ในวันเดียวกัน และเมืองฟุซเซ่นยังมีปราสาทให้ดูชมอีกหลายแห่งแต่เมื่อกลับไปรับประทานอาหารแบบปิกนิกริมทะเลสาบ (ฝีมือคุณแฉ่นเจ้าเก่า) รับประทานอาหารแล้ว ท่านอาจารย์และอีกหลายท่านไม่ออกไปชมเมืองต่อ ท่านสนทนารวมที่ริมทะเลสาบ

ส่วนเราต้องรีบใช้นายใหญ่อย่างเคย จึงออกไปชมเมืองมรดกโลกอีกแห่งที่อยู่ใกล้ๆ กันคือ เมืองอูเบอร์รัมเบอกา (Oberamgau) ที่ผนัง กรอบหน้าต่างประตูของอาคารแต่ละหลังวาดภาพด้วยสี fresco สวยงามมาก หากได้แวะรับคุณวีระยุทธที่สถานีรถไฟฟุซเซ่น เวลา 18:00 น. ซึ่งยังไม่มีด สองทุ่มก็ยังไม่มืด แต่ต้องรีบกลับไปบ้านพัก ทั่วๆ ที่อยากไปเที่ยวเมืองฟุซเซ่นที่ผ่านไปมาหลายรอบ แต่ยังไม่แวะเยี่ยมชม เพราะคุณนายแอนต้องไปทำอาหารเย็นเมื่อถึงที่พักคณะสนทนารธรรมยังไม่จบ แต่ย้ายไปสนทนารธรรมิมทะเลสาบ เราตามไปสมทบ

ท่านอาจารย์พูดถึงความติดข้อง ความรักลูกในชาตินี้ว่ามากมายขนาดไหน แต่ถ้าลูกตายไปแล้วเกิดเป็นปลา ตู๊กแก จิ้งจก จะตามไปรัก ไปห่วงใยไหม และถ้าอาจารย์สงบเคยเป็นลูกของท่านสพรั่งในชาติก่อน จะสามารถรักอาจารย์สงบเหมือนลูกของตนในชาตินี้หรือไม่ซึ่งแค่นี้ ท่านก็เข้าใจว่า จะรักอาจารย์สงบอย่างลูกชายของท่านได้อย่างไร ท่านอาจารย์สรุปว่าไม่ใช่คน หรือวัตถุที่ทำให้ติดข้อง แต่เพราะโลภะ ต่างหากที่ติดข้อง รักใคร่ ห่วงใยสิ่งที่คิดว่าเป็นตน เป็นของตน ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปทุกชาติ ไม่ใช่คนเดิม สิ่งเดิม แม้ขณะนี้สิ่งที่ติดข้องก็เปลี่ยนแปลงไปทุกขณะ ไม่คงเดิมอยู่ได้ ตัวเราและลูกเราก็ต้องแก่ไปทุกขณะ มีทั้งแก่ทั้งเจ็บ ทั้งตายด้วยกันทุกคน แล้วต่างก็เกิดเป็นคนใหม่ซึ่งไม่รู้จักกันในฐานะเดิมอีกต่อไป